

Parabole

Sabat după-amiază

De memorat:

„El le-a mai zis: «Luați seama la ce auziți. Cu ce măsură veți măsura, vi se va măsura: și vi se va da și mai mult. Căci celui ce are i se va da; dar de la cel ce n-are se va lua și ce are.» (Marcu 4:24,25).

Studiul din această săptămână tratează parabolele din Marcu 4. Evanghelia după Marcu are cele mai puține parabole din toate evangheliile sinoptice (Matei, Marcu și Luca).

Cercetătorii s-au contrazis multă vreme cu privire la semnificația și interpretarea pildelor lui Isus: cum să le interpretăm, ce înseamnă, de ce le-a folosit Isus, ce fel de lecții trebuiau să transmită și cât de literal trebuiau interpretate sau dacă erau simple alegorii etc. Evident, nu vom rezolva toate aceste probleme în studiul din această săptămână. În schimb, le vom analiza și, prin harul lui Dumnezeu, vom ajunge să înțelegem ideile prezentate de Isus prin aceste parabole.

Marcu 4 conține cinci pilde: semănătorul, lumina, măsura, sămânța, grăunțele de muștar. Cea mai mare parte a capitolului este ocupată de parabola semănătorului. Aceasta este povestită prima, urmată de motivul rostirii pildelor în general și apoi de interpretarea pildei semănătorului. Acest tipar în trei pași va constitui subiectul secțiunilor de duminică, luni și marți. Apoi celelalte parabole vor face obiectul secțiunilor de miercuri și joi.

Duminică, 21 iulie

Pilda semănătorului

1. Citește Marcu 4:1-9. Care sunt tipurile de pământ și ce se întâmplă cu semințele care cad pe fiecare?

Marcu 4:1-9

¹ Isus a început iarăși să învețe pe norod lângă mare. Fiindcă se adunase foarte mult norod la El, S-a suit și a șezut într-o corabie, pe mare; iar tot norodul stătea pe țărm lângă mare.

² Apoi a început să-i învețe multe lucruri în pilde; și, în învățatura pe care le-o dădea, le spunea:

³ „Ascultați! Iată, semănătorul a ieșit să semene.

⁴ Pe când semăna, o parte din sămânța a căzut lângă drum: au venit păsările și au mâncat-o.

⁵ O altă parte a căzut pe un loc stâncos, unde n-avea mult pământ: a răsărit îndată, pentru că n-a dat de un pământ adânc;

⁶ dar, când a răsărit soarele, s-a pălit; și, pentru că n-avea rădăcină, s-a uscat.

⁷ O altă parte a căzut între spini; spinii au crescut, au înecat-o și n-a dat rod.

⁸ O altă parte a căzut în pământ bun: a dat rod, care se înălța și creștea; și a adus: una treizeci, alta șaizeci, și alta o sută.”

⁹ Apoi a zis: „Cine are urechi de auzit să audă.”

Adesea când citesc parabolele lui Isus din evangheliile, oamenii vor să sară repede la interpretarea dată de Isus. La urma urmei, nu acesta este scopul acestor istorisiri? De a ne învăța adevăruri spirituale pentru viața creștină? Ba da, dar uneori, în afară de unele comentarii scurte precum: „Împărăția cerurilor se aseamănă cu” sau „Cine are urechi de auzit, să audă”, Isus nu explică parabola.

Prin urmare, este bine să o luăm ușor și pur și simplu să analizăm istorisirea în sine pentru a înțelege direcția sugerată de diversele ei trăsături narative. Procedând așa în cazul parabolei semănătorului vom descoperi o varietate de idei. Sămânța este aceeași în fiecare caz, dar cade pe patru tipuri de pământ. Felul solului influențează puternic soarta seminței. În loc de o narațiune continuă, parabola este alcătuită de fapt din patru povestiri separate spuse până la capăt în fiecare cadru. Lungimea celor patru povestiri crește progresiv.

Sămânța care cade lângă drum este mâncată imediat de păsări. „Pe când semăna, o parte din sămânța a căzut lângă drum: au venit păsările și au mâncat-o” (Marcu 4:4).

În cazul seminței care cade pe teren stâncos este nevoie de câteva zile sau chiar săptămâni să-și atingă nefericitul sfârșit, fiind inclusiv arsă de soare.

Sămânța care cade pe solul plin de buruieni are nevoie de și mai mult timp pentru a-și atinge nerodnicul destin, fiind sufocată de spini.

Sămânța care cade în pământ bun are nevoie de cel mai mult timp, probabil de un întreg sezon de creștere, așa cum este normal pentru o cultură.

Trei dintre aceste povestiri sunt despre eșec, numai ultima este despre succes, o recoltă bună și bogată. Lungimea acestor povestiri, perioada din ce în ce mai lungă de care e nevoie în fiecare dintre ele, împreună cu faptul că numai una dintre ele este despre succes, indică riscul eșecului, dar și rezultatul bogat al succesului.

Parabola pare să facă referire la costul uceniciei și la riscurile implicite, dar și la răsplata bogată a faptului de a-L urma pe Domnul Hristos.

Care sunt alte câteva lecții spirituale pe care le putem învăța de la natură?

Luni, 22 iulie

Interpretarea lui Isus

Isus Și-a încheiat pilda fără a oferi vreo explicație imediată. Potrivit textului (Marcu 4:1), când a rostit Isus parabola, era prezent „foarte mult norod”. Numai ulterior, în prezența unui grup mai mic (Marcu 4:10), a explicat semnificația parabolei.

2. Citește Marcu 4:13-20. Cum a interpretat Isus pilda semănătorului?

Marcu 4:13-20

¹³ El le-a mai zis: „Nu înțelegeți pilda aceasta? Cum veți înțelege atunci toate celelalte pilde?

¹⁴ Semănătorul seamănă Cuvântul.

¹⁵ Cei înfățișați prin sămânța căzută lângă drum sunt aceia în care este semănat Cuvântul; dar după ce l-au auzit, vine Satana îndată și ia Cuvântul semănat în ei.

¹⁶ Tot așa, cei înfățișați prin sămânța căzută în locurile stâncoase sunt aceia care, când aud Cuvântul, îl primesc îndată cu bucurie;

¹⁷ dar n-au rădăcină în ei, ci țin până la o vreme; și cum vine un necaz sau o prigonire din pricina Cuvântului, se leapădă îndată de el.

¹⁸ Alții sunt cei înfățișați prin sămânța căzută între spini; aceștia sunt cei ce aud Cuvântul;

¹⁹ dar năvălesc în ei grijile lumii, înșelăciunea bogățiilor și poftele altor lucruri, care îneacă Cuvântul și-l fac astfel neroditor.

²⁰ Alții apoi sunt înfățișați prin sămânța căzută în pământ bun. Aceștia sunt cei ce aud Cuvântul, îl primesc și fac rod: unul treizeci, altul șazeci și altul o sută.”

Isus interpretează parabola prin identificarea elementelor externe pe care unele detalii din povestire le reprezintă. Interpretarea indică faptul că narațiunea este o alegorie generală cu trimiteri la lumea reală, neexistând neapărat un echivalent pentru fiecare detaliu în parte.

Isus identifică sămânța drept „Cuvântul”, mai precis Cuvântul lui Dumnezeu, în mod special așa cum a fost predicat de Isus. Iacov 1:21 declară: „De aceea lepădați orice necurăție și orice revărsare de răutate și primiți cu blândețe Cuvântul sădit în voi, care vă poate mântui sufletele.”

Felurile de pământ sunt tipurile de ascultători. În interpretarea lui Isus, toți aud Cuvântul; adică sămânța este semănată în toate genurile de sol. Dar acesta este primit în mod diferit. Solul de lângă drum este tare și păsările fură sămânța. Isus leagă acest lucru de faptul că Satana îndepărtează adevărul. Pământul stâncos are o adâncime mică. Isus leagă lucrul acesta de oamenii cu angajamente superficiale; aceștia nu au calculat costurile uceniciei. Pământul cu spini îneacă sămânța semănată în el. Isus explică faptul că spinii reprezintă grijile vieții și bogățiile care îneacă Cuvântul. Dar pământul bun îi reprezintă pe cei care aud Cuvântul și îl primesc, astfel încât crește și produce o cultură bogată.

Cele mai lungi explicații sunt cu privire la pământul stâncos și pământul cu spini. În descrierea ascultătorilor asociați cu pământul stâncos, Isus evidențiază elemente opuse – aceștia primesc cu bucurie Cuvântul, dar sunt ucenici doar pentru o vreme. Când vine persecuția, cad. Ascultătorii asociați cu pământul cu spini sunt un paradox. Ei nu cad din cauza vremurilor grele, ci din cauza vremurilor bune – se concentrează pe lucrurile acestei lumi, nu pe împărăția lui Dumnezeu. Grijile și preocupările lor se învârt în jurul a ceea ce are de oferit această lume.

Gândește-te la propria viață! Se strecoară în experiența ta diversele caracteristici ale pământului din parabolă? Ale celui de lângă drum, ale celui stâncos sau ale celui cu spini? Se poate întâmpla mai subtil decât îți dai seama. Ce alegere poți face pentru a te schimba, dacă este nevoie?

Marți, 23 iulie

Motivul rostirii parabolilor

3. Citește Marcu 4:10-12. De ce îi învață Isus pe oameni în pilde?

Marcu 4:10-12

¹⁰ Când a fost singur, cei ce erau în jurul Lui împreună cu cei doisprezece L-au întrebat despre pilde.

¹¹ „Vouă”, le-a zis El, „v-a fost dat să cunoașteți taina Împărăției lui Dumnezeu; dar pentru cei ce sunt afară din numărul vostru, toate lucrurile sunt înfățișate în pilde;

¹² pentru ca, „măcar că privesc, să privească și să nu vadă, și măcar că aud, să audă și să nu înțeleagă, ca nu cumva să se întoarcă la Dumnezeu și să li se ierte păcatele.”

O citire superficială a acestor versete lasă impresia că Isus învață în pilde pentru ca aceia din afară să nu înțeleagă ceea ce zicea. Dar o astfel de perspectivă nu se potrivește cu acțiunile lui Isus din alte părți din Marcu.

În Marcu 3:5,6, Isus este mâhnit de inima împietrită a conducătorilor religioși. În Marcu 3:22-30, Isus ia în serios argumentele cărturarilor și le explică în detaliu de ce greșesc. În Marcu 12:1-12 conducătorii înțeleg că parabola Domnului despre administratorii de vie este despre ei. Este de fapt o avertizare cu privire la direcția în care se îndreaptă complotul lor la adresa Lui și consecințele lui teribile. Dacă El nu ar fi fost deloc preocupat de ei, nu i-ar fi avertizat. În consecință, este nevoie de o privire mai atentă asupra cuvintelor lui Isus de aici, din Marcu 4, pentru a ne da seama ce vrea să spună. Isus parafrazează Isaia 6:9,10.

4. Citește Isaia 6:1-13. Ce i se întâmplă aici lui Isaia și care este mesajul transmis poporului Israel?

Isaia 6:1-13

- ¹ În anul morții împăratului Ozia, am văzut pe Domnul șezând pe un scaun de domnie foarte înalt, și poalele mantiei Lui umpleau Templul.
- ² Serafimii stăteau deasupra Lui, și fiecare avea șase aripi: cu două își acopereau fața, cu două își acopereau picioarele, și cu două zburau.
- ³ Strigau unul la altul și ziceau: „Sfânt, sfânt, sfânt este Domnul oștirilor! Tot pământul este plin de mărirea Lui!”
- ⁴ Și se zguduiau ușorii ușii de glasul care răsuna, și Casa s-a umplut de fum.
- ⁵ Atunci am zis: „Vai de mine! Sunt pierdut, căci sunt un om cu buze necurate, locuiesc în mijlocul unui popor tot cu buze necurate, și am văzut cu ochii mei pe Împăratul, Domnul oștirilor!”
- ⁶ Dar unul din serafimi a zburat spre mine cu un cărbune aprins în mână, pe care-l luase cu cleștele de pe altar.
- ⁷ Mi-a atins gura cu el și a zis: „Iată, atingându-se cărbunele acesta de buzele tale, nelegiuirea ta este îndepărtată și păcatul tău este ispășit!”
- ⁸ Am auzit glasul Domnului, întrebând: „Pe cine să trimit și cine va merge pentru Noi?” Eu am răspuns: „Iată-mă, trimite-mă!”
- ⁹ El a zis atunci: „Du-te și spune poporului acestuia: „Întruna veți auzi, și nu veți înțelege; întruna veți vedea, și nu veți pricepe!”
- ¹⁰ Împietrește inima acestui popor, fă-l tare de urechi și astupă-i ochii, ca să nu vadă cu ochii, să n-audă cu urechile, să nu înțeleagă cu inima, să nu se întoarcă la Mine, și să nu fie tămăduit.”
- ¹¹ Și eu am întrebat: „Până când, Doamne?” El a răspuns: „Până când vor rămâne cetățile pustii și lipsite de locuitori; până când nu va mai fi nimeni în case, și țara va fi pustiită de tot;
- ¹² până va îndepărta Domnul pe oameni, și țara va ajunge un mare pustiu.
- ¹³ Și chiar a zecea parte de va mai rămâne din locuitori, vor fi nimiciți și ei la rândul lor. Dar, după cum terebintul și stejarul își păstrează

butucul din rădăcină, când sunt tăiați, tot așa o sămânță sfântă se va naște iarăși din poporul acesta.”

Isaia are o viziune cu Dumnezeu în templu și este copleșit de slava divină și de propria necurăție. Dumnezeu îl curăță și îi încredințează un mesaj șocant. Ca și în cazul Evangheliei după Marcu, pare ceva neconcordanț cu restul cărții Isaia, în care găsim multă alinare pentru poporul lui Dumnezeu.

În Isaia 6, mesajul caută să îi șocheze pe oameni pentru a-i trezi, astfel încât aceștia să renunțe la căile lor rele. În Marcu, cheia pentru înțelegerea cuvintelor lui Isus se găsește în Marcu 3:35. Pentru a înțelege cuvintele și învățăturile lui Isus, trebuie să faci voia lui Dumnezeu (Marcu 3:35). Lucrul acesta te aduce în familia lui Isus. Aceia care considerau deja că Isus era posedat de diavolul nu aveau să asculte.

Idea urmărită prin citarea din Isaia 6 nu este că Dumnezeu îi ține pe oameni afară, ci că propriile lor idei preconceptuate și inimi împietrite îi împiedică să accepte adevărul mântuitor. Acest adevăr este conceptul general al parabolei semănătorului. Fiecare alege ce fel de pământ vrea să fie. Fiecare decide în dreptul său dacă se va preda sau nu Domnului Isus. La final, fiecare face o alegere.

Miercuri, 24 iulie

Lumina și banița

5. Citește Marcu 4:21-23. Pe ce pune Domnul Isus accent în mod special în parabola despre lumină?

Marcu 4:21-23

²¹ El le-a mai zis: „Oare lumina este adusă ca să fie pusă sub baniță sau sub pat? Nu este adusă ca să fie pusă în sfeșnic?”

²² Căci nu este nimic ascuns care nu va fi descoperit și nimic tăinuit care nu va ieși la lumină.

²³ Dacă are cineva urechi de auzit, să audă.”

În acea parte a lumii, în zilele lui Isus, casele aveau mărimi și forme diferite, în funcție de locul în care erau construite și de cât de bogat era proprietarul. Casele au ajuns să urmeze un model grecesc, fiind construite în jurul unei curți, cu niveluri variate de complexitate. Sau poate că Isus vorbește aici despre casele mai mici ale țăranilor. Casă mare sau mică, important este principiul: într-o zi, adevărul despre Isus va ieși la iveală.

Isus pune două întrebări în Marcu 4:21. La prima se așteaptă un răspuns negativ – „Oare lumina este adusă ca să fie pusă sub baniță sau sub pat?” La a doua întrebare se așteaptă un răspuns afirmativ – „Nu este adusă ca

să fie pusă în sfeșnic?” Isus prezintă un scenariu absurd, aproape amuzant, pentru a Se face înțeles. Lumina trebuie să lumineze, altfel își pierde rostul. Marcu 4:22 explică parabola făcând referire la secretele dezvăluite. Orice persoană al cărei e-mail sau computer a fost spart știe ce înseamnă secrete făcute publice. Dar Isus vorbește despre Evanghelia.

6. Citește Marcu 4:24,25. Ce lecție caută Domnul să transmită prin referirea la măsură?

Marcu 4:24,25

²⁴ El le-a mai zis: „Luați seama la ce auziți. Cu ce măsură veți măsura, vi se va măsura: și vi se va da și mai mult.

²⁵ Căci celui ce are i se va da; dar de la cel ce n-are se va lua și ce are.”

În multe locuri din lume, produsele proaspete se vând în piețe deschise. Vânzătorii au de obicei un instrument pentru măsurarea produselor pe care le vând. Este o practică obișnuită ca astfel de vânzători să adauge o cantitate mai mare de produs pentru a-l face pe cumpărător să simtă că este tratat corect. Isus Se leagă de modul în care vânzătorii buni îi tratează pe cumpărători și face o observație cu privire la deschiderea față de adevăr. Dacă o persoană este deschisă și urmează lumina, va primi mai mult. Dacă respinge lumina, i se va lua și ce are.

Cum putem înțelege mai bine principiul potrivit căruia cu ce măsură măsurăm cu aceea ni se va măsura? Gândește-te la lucrul acesta în toate interacțiunile cu alți oameni.

Joi, 25 iulie

Sămânța și grăuntele

7. Citește Marcu 4:26-29. Care este tema principală a acestei pilde?

Marcu 4:26-29

²⁶ El a mai zis: „Cu Împărăția lui Dumnezeu este ca atunci când aruncă un om sămânța în pământ;

²⁷ fie că doarme noaptea, fie că stă treaz ziua, sămânța încolțește și crește fără să știe el cum.

²⁸ Pământul rodește singur: întâi un fir verde, apoi spic, după aceea grâu deplin în spic;

²⁹ și când este copt rodul, pune îndată secera în el, pentru că a venit secerișul.”

Cea mai mare parte a Evangheliei după Marcu are paralele fie în Matei, fie în Luca ori în ambele. Dar nu și în cazul acestei parabole. Ea apare doar în Marcu. Elementul principal al acestei parabole este procesul de creștere.

Isus afirmă că așa funcționează împărăția lui Dumnezeu. Oamenii au un rol de jucat, dar adevărata creștere este lucrarea lui Dumnezeu. Nu este un proces nesfârșit. Acesta se încheie cu ajungerea grâului la maturitate. Tot la fel, a doua venire a lui Isus va pune capăt istoriei lumii noastre.

8. Citește Marcu 4:30-32. Pe ce se pune accent în parabola grăuntelui de muștar?

Marcu 4:30-32

³⁰ El a mai zis: „Cu ce vom asemena Împărăția lui Dumnezeu sau prin ce pildă o vom înfățișa?

³¹ Se aseamnă cu un grăunte de muștar care, când este semănat în pământ, este cea mai mică dintre toate semințele de pe pământ;

³² dar, după ce a fost semănat, crește și se face mai mare decât toate zarzavaturile și face ramuri mari, așa că păsările cerului își pot face cuiburi la umbra lui.”

Această pildă accentuează cum un lucru foarte mic crește în ceva remarcabil de mare. Boabele de muștar au de obicei un diametru de 1-2 milimetri. Planta descrisă aici este probabil muștarul-negru (*Brassica nigra*), cu boabe mici (peste 700 la gram). Deși nu sunt cele mai mici semințe din lume, sunt destul de mici, mai ales în comparație cu planta pe care o produc, ce poate crește până la trei metri înălțime. Isus remarcă faptul că până și păsările își fac cuiburi în ramurile plantei de muștar. Aceasta este o aluzie la Psalmul 104:12, făcând totodată trimitere la Daniel 4:10-12. Psalmul 104 vorbește despre puterea lui Dumnezeu la crearea lumii, iar Daniel 4 îl prezintă pe Nebucadnețar ca pe un copac mare sub care întreaga lume găsește umbră și hrană.

Idea transmisă de Isus este că împărăția lui Dumnezeu, care la început a fost foarte mică, va deveni mare și impresionantă. L-or fi desconsiderat oamenii din zilele lui Isus pe predicatorul itinerant și plin de praf din Galileea și pe ucenicii Săi, dar timpul a arătat că împărăția Sa de har continuă să se extindă în întreaga lume.

„Evanghelia aceasta a Împărăției va fi propovăduită în toată lumea, ca să slujească de mărturie tuturor neamurilor. Atunci va veni sfârșitul” (Matei 24:14). Gândește-te cum era „biserica” atunci când a făcut Isus această precizare. Cum ne întărește credința această precizare atât de remarcabilă?

Un gând de încheiere

Suplimentar: *Ellen G. White, Parabolele Domnului Hristos, cap. 2*

„Adevărata sfințire este dedicarea totală în slujba lui Dumnezeu. Aceasta este condiția unei vieți creștine veritabile. Domnul Hristos pretinde o consacrare fără rezerve, pentru o slujire neîmpărțită. El cere inima, mintea, sufletul și toată puterea ființei. Dorințele eului nu trebuie satisfăcute. Cel care trăiește pentru sine nu este creștin.

Iubirea trebuie să fie principiul motivator al oricărei fapte. Iubirea este principiul fundamental al guvernării lui Dumnezeu, atât în cer, cât și pe pământ, și trebuie să constituie temelia caracterului creștin. Numai iubirea îl poate face să fie și să rămână statornic. Numai ea îl poate face capabil să reziste în fața ispitei și a încercării.

Iar iubirea se va dezvălui prin sacrificiu. Planul de răscumpărare a fost întemeiat pe sacrificiu – un sacrificiu atât de vast, de profund și de înalt, încât nu poate fi măsurat. Domnul Hristos a dat totul pentru noi, iar cei care Îl acceptă pe Hristos vor fi dispuși să sacrifice totul de dragul Răscumpărătorului lor. Gândul la onoarea și slava Lui va constitui o prioritate față de orice altceva” (*Ellen G. White, Parabolele Domnului Hristos, p. 48-49*).

Studiu zilnic

Biblia: Zaharia 2 – 8;

Câte neamuri vor alcătui poporul Domnului în ziua aceea?

Ce scria pe sulul de carte zbura?

Ce era „ca diamantul de tare”?

Completați textul: „Iată trebuie să faceți:.....”

Ellen G. White, Divina vindecare, cap. „Fals și adevărat în educație”, subcap. „Literatura de senzație”

Care este cea mai sigură metodă în ce privește ficțiunea?